

Tatár Sándor*

ANYÁMNAK

'mások kései

*Tudtad, drága Anyám, hogy kit és mire hagysz itt,
mikor leintetted a **túl**ra vivő taxit?*

A lelkiismeret-kín, mondd csak, utolért?

*Vagy neveltem volna magamat én keményre,
mit váltig takargattál, észrevéve –
a nem gonosz is lakol mindenért.*

*Nappalom bujkálás, és gyógyszer hozza álmom:
teher, sőt átok ül e lankadt, kósza árnyon;
ha szép szót lel, biztos, hogy hazudik:*

*a mondhatatlant bűvészkedi szóvá,
mije a rábízottból maradt, azt is szerteszórná
(nem ezt ígérte valaha a huszadik...)*

*Nem nyafogok, hisz most már késő;
nevemmel terhes már a véső
– ha ugyan állítanak sírkövet...*

*Mit meg kell járnom még, az út, tán pár arasznyi –
figyelmem lassan már csak arra tud tapadni,
hogy **onnan** milyen hívás, hír jöhet.*

**A nagydíjas vers*

AMIA MADRE

*Lo sapevi, Madre cara, chi abbandoni per che cosa,
quando hai fermato il taxi per l'aldilà?
Dimmi, t'ha raggiunto il rimorso?*

*Forse avrei dovuto esercitarmi alla insensibilità,
con insistenza, accorgendotene, mi hai difeso-
anche il non-malvagio sconta ogni cosa.*

*Il mio giorno è un nascondersi, la medicina è il sogno:
il peso, anzi la maledizione schiaccia l'afflosciata ombra
vagabonda;
se trova una bella parola, è sicuro che menta:*

*magicamente trasforma l'indicibile in parola,
disperderebbe anche ciò che gli è stato affidato
(non è questo che ha promesso il ventesimo...)*

*Non mi lamento, del resto è ormai tardi;
il mio nome appesantisce lo scalpello
-se mai mi dedicano una lapide...*

*Devo ancora avanzare, la strada forse è lunga qualche
spanna-
riesco a prestare ascolto solo a ciò che
mi chiama da là, a un possibile messaggio.*